

**БІЛОЦЕРКІВСЬКА МІСЬКА РАДА
КИЇВСЬКОЇ ОБЛАСТІ
ВИКОНАВЧИЙ КОМІТЕТ
Р І Ш Е Н Н Я**

від 13 липня 2021 року

м. Біла Церква

№ 482

Про вирішення судового спору щодо визнання малолітніх дітей такими, що втратили право користування житловим приміщенням

Виконавчий комітет Білоцерківської міської ради розглянув пояснювальну записку служби у справах дітей Білоцерківської міської ради від 02 липня 2021 року № 1063 та рекомендації комісії з питань захисту прав дитини при виконавчому комітеті Білоцерківської міської ради (протокол від 30 червня 2021 року № 11) з питання визнання малолітніх дітей року народження, та року народження, такими, що втратили право користування житловим приміщенням.

У провадженні Білоцерківського міськрайонного суду Київської області перебуває справа № за позовом до , в інтересах якого діє мати , в інтересах якого діє мати , третя особа, яка не заявляє самостійних вимог щодо предмета спору: служба у справах дітей Білоцерківської міської ради Київської області, про визнання осіб такими, що втратили право на користування житловим приміщенням (ухвала суду від 19 травня 2021 року).

Відповідно до положень статті 19 Сімейного кодексу України при розгляді судом спорів щодо визнання дитини такою, що втратила право користування житловим приміщенням, є обов'язковою участь органу опіки та піклування, представленого належною юридичною особою. Орган опіки та піклування подає до суду письмовий висновок щодо розв'язання спору.

В ході розгляду матеріалів справи встановлено, що позивачі є співвласниками житла, яке знаходиться за адресою: , Київська область (свідоцтво на право власності на житло від року № , видане комунальною службою приватизації державного житлового фонду м. Біла Церква, зареєстроване у Білоцерківському міжміському бюро технічної інвентаризації року у реєстрову книгу за № свідоцтво про право на спадщину за законом від року, видане державним нотаріусом Другої Білоцерківської міської державної нотаріальної контори Київської області Приймак А.П., спадкова справа № , зареєстровано в реєстрі за). Відповідно до витягу з реєстру територіальної громади м. Біла Церква від 27 січня 2021 року № 15.2-03/2666, у вищевказаному житлі зареєстровані всі позивачі та відповідачі по справі.

З'ясовано, що шлюб між матір'ю дітей року народження, та батьком дітей року народження, розірвано (рішення Білоцерківського міськрайонного суду Київської області від року, справа).

Позивачі у позовній заяві зазначили, що із своїми малолітніми синами та у вищевказаному житлі не проживає більше двох років, має іншу родину, не бере участі у сплаті комунальних послуг, не несе інших витрат з утримання їхньої квартири, тому відповідачі мають бути визнані такими, що втратили право на користування житловим приміщенням.

Чинним законодавством України передбачено захист житлових прав дітей. Зокрема, статтею 47 Конституції України встановлено, що ніхто не може бути примусово позбавлений житла інакше як на підставі закону за рішенням суду.

Частиною 1 статті 3 Конвенції про права дитини від 20 листопада 1989 року (ратифікована Україною 27 лютого 1991 року, дата набуття чинності для України 27 вересня 1991 року) визначено, що в усіх діях щодо дітей, незалежно від того, здійснюються вони державними чи приватними установами, що займаються питанням соціального забезпечення, судами, адміністративними чи законодавчими органами, першочергова увага приділяється якнайкращому забезпеченню інтересів дитини. Відповідно до частини 1 статті 16 Конвенції про права дитини жодна дитина не може бути об'єктом свавільного або незаконного втручання в здійснення її права на особисте і сімейне життя, недоторканність житла, таємницю кореспонденції або незаконного посягання на її честь і гідність.

Згідно із частиною 7 статті 7 Сімейного кодексу України дитина має бути забезпечена можливістю здійснення її прав, установлених Конституцією України, Конвенцією про права дитини, іншими міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України. Положеннями частини 2 статті 3 Сімейного кодексу України визначено, що дитина належить до сім'ї своїх батьків і тоді, коли спільно з ними не проживає.

Законом України «Про охорону дитинства» встановлено, що забезпечення найкращих інтересів дитини - дії та рішення, що спрямовані на задоволення індивідуальних потреб дитини відповідно до її віку, статі, стану здоров'я, особливостей розвитку, життєвого досвіду, родинної, культурної та етнічної належності та враховують думку дитини, якщо вона досягла такого віку і рівня розвитку, що може її висловити.

Згідно зі статтею 8 Закону України «Про охорону дитинства» кожна дитина має право на рівень життя, достатній для її фізичного, інтелектуального, морального, культурного, духовного і соціального розвитку. Батьки або особи, які їх замінюють, несуть відповідальність за створення умов, необхідних для всебічного розвитку дитини, відповідно до законів України.

Відповідно до частини 3 статті 17 Закону України «Про охорону дитинства» батьки або особи, які їх замінюють, не мають права без дозволу органів опіки і піклування, наданого відповідно до закону, укладати договори, які підлягають нотаріальному посвідченню та/або державній реєстрації, відмовлятися від належних дитині майнових прав, здійснювати поділ, обмін, відчуження житла, зобов'язуватися від імені дитини порукою, видавати письмові зобов'язання.

Згідно з вимогами статті 18 Закону України «Про охорону дитинства» діти - члени сім'ї наймача або власника жилого приміщення мають право користуватися займаним приміщенням нарівні з власником або наймачем. Органи опіки та піклування зобов'язані здійснювати контроль за додержанням батьками або особами, які їх замінюють, майнових та житлових прав дітей при відчуженні жилих приміщень та купівлі нового житла.

30 червня 2021 року на засіданні комісії з питань захисту прав дитини при виконавчому комітеті Білоцерківської міської ради розглядалося питання щодо визнання малолітніх дітей року народження, та

року народження, такими, що втратили право користування житловим приміщенням у присутності діда дітей та баби дітей . Батьки дітей та

на засіданні комісії з питань захисту прав дитини не з'явилися, хоча про час та місце його проведення належним чином повідомлялися. Позивачі та повідомили, що вони не заперечують проти подальшої реєстрації

місця проживання малолітніх онуків у їхньому житлі. Комісія з питань захисту прав дитини, дослідивши документи по справі, заслухавши пояснення присутніх, враховуючи вищенаведені норми чинного законодавства України, дійшла до висновку, що визнання малолітніх дітей та такими, що втратили право користування житловим приміщенням, не відповідає їхнім інтересам та призведе до звуження обсягу існуючих житлових прав дітей й порушення охоронюваних законом їх інтересів, тому рекомендувала службі у справах дітей Білоцерківської міської ради підготувати відповідний висновок органу опіки та піклування до суду.

Враховуючи вищезазначене, керуючись інтересами малолітніх дітей, відповідно до Конвенції ООН «Про права дитини», статті 47 Конституції України, частини 1 статті 3 Конвенції про права дитини, статей 3, 7, 19, Сімейного кодексу України, статей 1, 8, 17, 18 Закону України «Про охорону дитинства», статті 40 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», Порядку провадження органами опіки та піклування діяльності, пов'язаної із захистом прав дитини, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 24 вересня 2008 року № 866, орган опіки та піклування - виконавчий комітет міської ради дійшов до висновку:

1. Визнання малолітніх дітей року народження, та року народження, такими, що втратили право користування житловим приміщенням за адресою: , Київська область, є таким, що суперечить правам та інтересам дітей, звужує обсяг існуючих житлових прав малолітніх та порушує їхні охоронювані законом інтереси.

2. Контроль за виконанням рішення покласти на заступника міського голови Возненко К.С.

Міський голова

Геннадій ДИКИЙ